

Πέτρος Χατζόπουλος

Έγκλημα στο Τούνδρα Εξπρές

Συλλογή
κελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

52210

Πρόλογος

ΒΡΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΠΕΛΩΡΙΑΣ χιονοστιβάδας έπνιξε το σφύριγμα του τρένου, που πάλευε να φρενάρει πριν καταπλακωθεί, και το σφύριγμα με τη σειρά του έπνιξε μια διαπεραστική κραυγή, που αντήχησε απ' τη μια άκρη της αμαξοστοιχίας ίσαμε την άλλη. Μα μόλις το χιόνι κατακάθισε και το τρένο δυθίστηκε στη σιωπή και το σκοτάδι, η κραυγή ακούστηκε ξανά – ένα απόκοσμο, ανατριχιαστικό ουρλιαχτό, θαρρείς από λαρύγγι προϊστορικού θηρίου, που έκοψε σαν μαχαίρι τη μεταμεσονύχτια γαλήνη των επιδατών.

Και μονομιάς οι πόρτες των βαγονιών ανοίξαν διάπλατα και ζώα κάθε ράτσας και μεγέθους ξεχύθηκαν αλαφιασμένα στους διαδρόμους του τρένου: ζώα με πιτζάμες, ρόμπες, πασούμια, νυχτικά και νεγκλιζέ, που παραπατούσαν αγουροξυπνημένα και πανικόβλητα, θγάζοντας κι αυτά πνιχτές κραυγές και τσιρίδες, σαν ηχώ της φριχτής κραυγής που τα 'χε ξυπνήσει τόσο θάναυσα απ' το λικνιστικό, αναπαντικό τους ύπνο.

Ωστόσο, παρ' όλη την αναμπουμπούλα, ένας επιδάτης είχε την ψυχραιμία να κατευθυνθεί προς το σημείο απ' όπου είχε ακουστεί το ουρλιαχτό: ένας γεματούλης σκίουρος με διχτάκι στα μαλλιά και το τσιγκελωτό μουστάκι του, που βάδιζε διαστικά, με τοιμπλιασμένα αλλά άγρυπνα μάτια, στο φωτεινό μονοπάτι που χάραζε μες στο σκοτάδι μια πυγολαμπίδα. Πολλά απ' τα τρομοκρατημένα ζώα προσπάθησαν να τον σταματήσουν, ρωτώντας τι είχε συμβεί με φωνές που ξεχείλιζαν υστερία, μα ο σκίουρος και η ιπτάμενη σύντροφός του τα προσπερνούσαν δουδοί κι αποφασισμένοι, καθώς δεν ήταν η πρώτη ούτε και η τελευταία φορά που ερχόντουσαν αντιμέτωποι με επείγουσες και τρομακτικές καταστάσεις.

Έτσι κι απόψε, φτάνοντας στα ευρύχωρα μπροστινά θαγκόν λι, προορισμένα για τους μεγαλόσωμους επιδάτες, κοντοστάθηκαν μπρος στην ορθάνοιχτη πόρτα του κουπέ απ' όπου ακουγόταν ακόμη, έστω και βραχνό, το ουρλιαχτό που είχε σημάνει συναγερομό στο ακινητοποιημένο τρένο, και παραμερίζοντας τον υπαίτιο (μια ψηλή, μαυροντυμένη φιγούρα με κίτρινα μάτια και μακριά γλώσσα ερπετού, που σιγοσφύριζε με κάθε λαχανιασμένη ανάσα), μπήκαν στο επίμαχο κουπέ.

Με το πρώτο δήμα ο σκίουρος έμεινε ακίνητος και ζήτησε απ' την πυγολαμπίδα να πετάξει στην

οροφή του κουπέ για να φωτίσει όλο το χώρο – γιατί το ξυπόλυτο πατουσάκι του είχε βραχεί από κάποιο άγνωστο υγρό που 'χε κάνει το αφράτο χαλί να μουλιάσει. Η φίλη του υπάκουσε. Και για πρώτη φορά στην πολυετή καριέρα τους, μόλις αντίκρισαν τη σκηνή του δράματος που απλωνόταν γύρω τους, τις κόκκινες κηλίδες στις κουκέτες, την ταπετσαρία και τα τζάμια, έβγαλαν συγχρόνως ένα επιφώνημα φόβου και φρίκης.

Όμως στο μεταξύ το ποδοβολητό των επιβατών πλησίαζε ολοένα κι ο σκίουρος –όπως κάθε καλός ντετέκτιβ– ήξερε πως έπρεπε πάνω απ' όλα να προφυλάξει τον τόπο του εγκλήματος απ' τις πατημα-

σιές και τα δακτυλικά αποτυπώματα των αναστατωμένων ζώων.

«Γρήγορα! Απαγορευτικό!» ψιθύρισε στη συνεργάτιδά του, και η πυγολαμπίδα, λύνοντας ένα κόκκινο μαντίλι απ' το λαιμό της το 'δεσε γύρω απ' τον πσιινό της και πέταξε στην είσοδο του θαγониού, αναβοσβήνοντας σαν κόκκινη λάμπα σε επιγραφή «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΕΙΣΟΔΟΣ». Ο σκίουρος είχε στη διάθεσή του λίγα μόλις δευτερόλεπτα μέχρι οι συνεπιβάτες του, υπακούοντας στη νοσηρή περιέργεια που ξυπνά σε κάθε ζώο μόλις μυριστεί τη συμφορά ενός άλλου ζώου, να μπουν στο θαγόни, αφηφώντας το κόκκινο φωτάκι, και να καταστρέψουν άθελά τους ένα σωρό πολύτιμα αποδεικτικά στοιχεία.

Έτσι, κινήθηκε με αστραπιαία ταχύτητα, ελέγχοντας πρώτα τις κουκέτες και την ντουλάπα του θαγониού κι έπειτα το μεγάλο μπαούλο στο ράφι των αποσκευών – χωρίς να εντοπίσει σε κανένα τους το παραμικρό ίχνος ζωής. *Το θύμα, ό,τι κι αν του συνέβη, δε βρίσκεται εδώ μέσα, συλλογίστηκε.* Τέλος, παρά τη σιχασιά του, έκανε την κίνηση που ήταν απαραίτητη στον τόπο του συγκεκριμένου εγκλήματος: άπλωσε το χέρι κι άγγιξε με την άκρη του δείκτη του μια λιμνούλα που γυάλιζε πάνω στο τραπέζι. Ω ναι, το πηχτό υγρό, μαύρο στο σκοτάδι, ήταν αυτό ακριβώς που φοβόταν. Κι επιπλέον, αν και δεν είχαν

περάσει ούτε πέντε λεπτά απ' τη στιγμή που τα καλοριφέρ είχαν σθήσει και το βαγόνι ήταν ακόμα ζεστό, ένα ρίγος τον κυρίεψε μόλις έβρεξε το ακροδάχτυλό του.

Αυτό θα πει έγκλημα εν ψυχρώ... μονολόγησε.

Μόνο που, όπως κάθε μυστήριο έχει τη λύση του, έτσι και κάθε ιστορία έχει την αρχή της.

Ας επιστρέψουμε, λοιπόν, στο ξεκίνημα της ιστορίας μας...

Καθαδάκια βαρέων βαρών

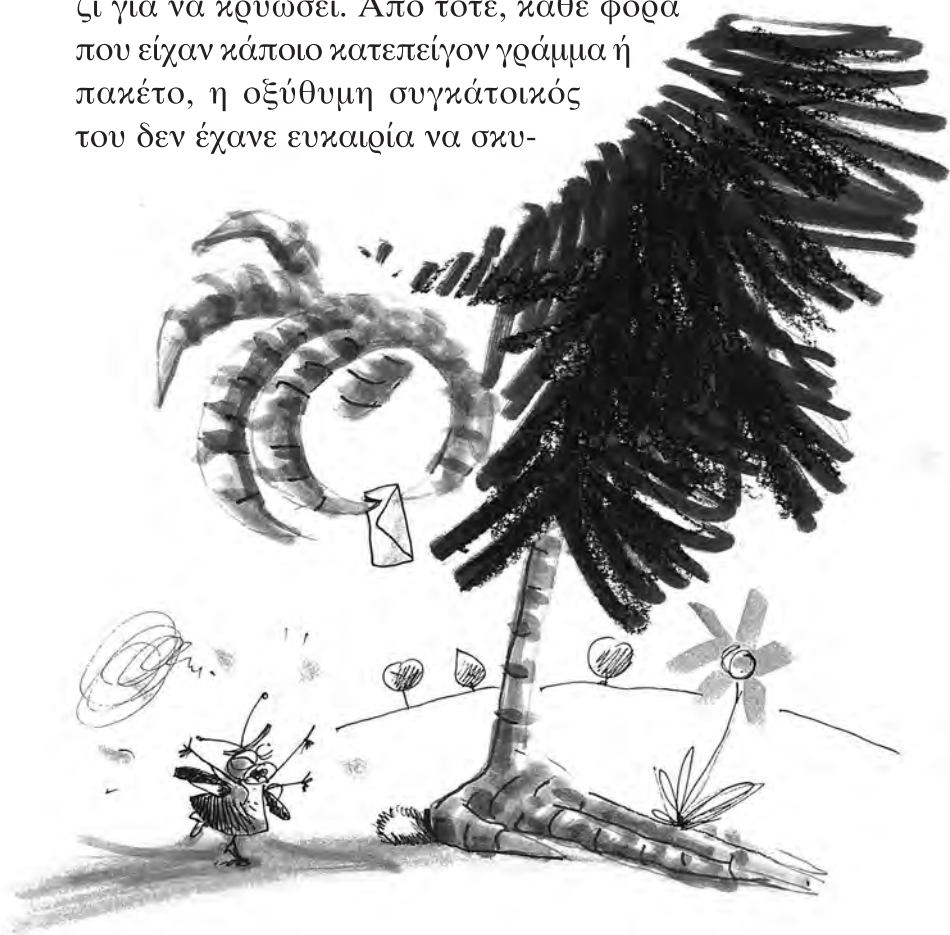

Ο ΠΡΩΙ ΕΚΕΙΝΟ, όπως και πολλά άλλα, ο Κορνήλιος είχε ξυπνήσει απ' τις φωνές της Μάρθας, που είχε μόλις αρχίσει τη φασίνα και μάλωνε με κάποιον στην εξώπορτα της δελανιδιάς.

«Καλά, γκαβός είσαι;» τσίριζε. «Ολόκληρο χαλάκι δεν το βλέπεις; Ξέρεις πόση ώρα μού πήρε το παρκέ; Κι έρχεσαι εσύ, κύριος, με τα βρομοπόδαρά σου και μου γεμίζεις το κατώφλι λάσπες. Να ευλογείς την τύχη σου που δεν πρόλαβα ακόμα ν' απλώσω τα ρούχα – γιατί έτσι και μου λέρωνες την μπουγάδα, κατακαημένε μου, θα σ' έβαζα να μου πληρώσεις το καθαριστήριο, κι έτσι και δεν πλήρωνες, θα 'δγαινα στα μεσημεριανά, στον Ασδόπουλο και την Ανακατωσίδου, και θα σ' έκανα ρεζίλι των σκυλιών, να μην τολμάς να ξεμυτίσεις απ' τη φωλιά σου, άξεστο πτηνό!»

Με την απειλή του γνώριμου πονοκέφαλου που του προκαλούσαν πάντα οι υστερίες της Μάρθας να σφίγγει τα μηνίγγια του, ο Κορνήλιος χασμουρήθηκε, ανακάθισε στο κρεβάτι του και τράδηξε την κουρτίνα της κρεδατοκάμαρας. Τη θέα του δάσους κάλυπτε

η άκρη ενός γιγαντιαίου καφεκόκκινου φτερού κι ένα πόδι με μεγάλα γαμπά νύχια, που έξυναν νευρικά το χώμα, σαν να φλέρταραν με την ιδέα να σουβλίσουν την ανυπόφορη οικοδέσποινα. Πάλι σκοτώνεται με τον ντελιβερά, σκέφτηκε ο Κορνήλιος. Η βεντέτα της Μάρθας με τους ταχυμεταφορείς της *Air Condor* κρατούσε εδώ και χρόνια, απ' τη μέρα που ένας απρόσεκτος κόνδορας είχε τσαλαπατήσει ένα κέικ καρότου που η Μάρθα είχε αφήσει στο περδάζι για να κρυώσει. Από τότε, κάθε φορά που είχαν κάποιο κατεπείγον γράμμα ή πακέτο, η οξύθυμη συγκάτοικός του δεν έχανε ευκαιρία να σκυ-

λοτρώνεται με τα πανύψηλα πουλιά – σαν Δαβίδ εναντίον Γολιάθ, όχι με πέτρες και σφεντόνα, αλλά με την τσιριχτή φωνή και την ανελέητη γκρίνια της.

«Μπορείτε να υπογράψετε, αν έχετε την καλοσύνη;» ακούστηκε η μπάσα, μπαφιασμένη φωνή του κόνδορα, που κατά πάσα πιθανότητα καταριόταν την ώρα και τη στιγμή που διάλεξε το επάγγελμα του κούριερ.

«Κανονικά δεν πρέπει να υπογράψω! Πρέπει να πάρω τηλέφωνο εδώ και τώρα τον προϊστάμενό σου και να του ζητήσω αποζημίωση για τις άπειρες ζημιές σας! Άχαρα, υπερτροφικά κοτόπουλα! Έχε χάρη που με περιμένουν ένα σωρό δουλειές – χώρια το παρκέ που μου μαγάρισες».

«Αν σας υποσχεθώ να σφουγγαρίσω τη βελανιδιά από πάνω ως κάτω με τη γλώσσα μου, θα υπογράψετε;» ρώτησε ο απελπισμένος κόνδορας.

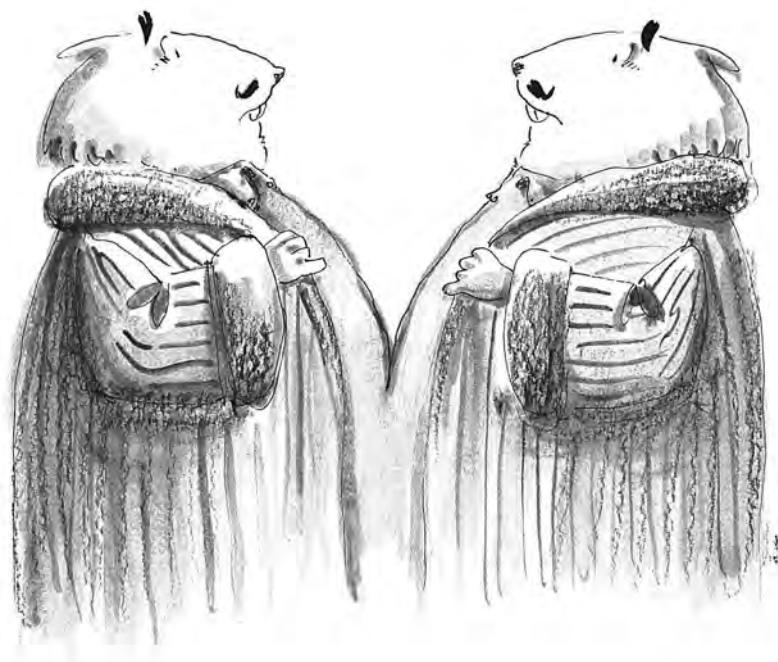
«Αυτό μας έλειπε! Να πρέπει μετά να καθαρίζω και τα σάλια σου! Μπλιαχ! Σιχάθηκα και μόνο που το σκέφτηκα! Ορίστε, φέρε τι θες να υπογράψω και την επόμενη φορά φρόντισε να μη σκουπίσεις τα πόδια σου στο χαλάκι – σε βλέπω πακέτο στο πατρικό σου στις Άνδεις, να σε τρώει η ανεργία!»

Κλείνοντας την κουρτίνα, ο Κορνήλιος σηκώθηκε και φόρεσε τις παντόφλες και τη ρόμπα του, μα όταν δοκίμασε να κουμπώσει τη ρόμπα, διαπίστωσε ότι όχι μόνο δεν κούμπωνε, αλλά δεν έκλεινε καν. *Θα μπήκε*

στο πλύσιμο, συλλογίστηκε κι έπειτα έκανε το λάθος που απέφευγε τον τελευταίο καιρό όπως ο διάβολος το λιδάνι: έριξε μια φευγαλέα ματιά στον καθρέφτη της ντουλάπας. Το θέαμα που αντίκρισε ήταν τρομερά απογοητευτικό: Κάτω απ' το σαγόνι του ξεπρόβαλλε ένα χνουδωτό, τροφαντό διπλοσάγονο, ενώ απ' το πάνω μέρος της πιτζάμας του, με το ελαστικό ζωνάριτσιτωμένο στα όριά του, ξεχειλίζαν δυο δάχτυλα μπάκα.

Σαν να παραπαχύνανε, Κορνήλιε, είπε αυστηρά στον εαυτό του, αλλά εκείνος αποκρίθηκε μονολεκτικά ως συνήθως: *Πεινάω*.

Αυτή η ακόρεστη πείνα του, και τα παραπανίσια κιλά που 'χε ως συνέπεια, ήταν η αιτία που είχε επισκεφθεί πριν λίγο καιρό τον παιδικό του φίλο και

προσωπικό του γιατρό Ιπποκράτη Κρακ. Ο ίδιος ήταν πεπεισμένος πως το πρόβλημά του ήταν μεταβολικό («Με τον αέρα παχαίνω!» είχε διαμαρτυρηθεί την ώρα που γδυνόταν στο ιατρείο), αλλά ο αδελκαστος δρ. Κρακ, με το βλοσυρό ύφος επιστήμονα που τυχαίνει να 'ναι και βόας σφιγκτήρας, τον είχε διαβεβαιώσει ότι κανείς και ποτέ στα ιατρικά χρονικά δεν είχε παχύνει με τον αέρα.

«Τρως, Κορνήλιε. Ρίχνεις, ρίχνεις, και μετά σου φταίει ο μεταβολισμός σου. Κοίτα να κόψεις τους υδατάνθρακες και τα λιπαρά και ν' αρχίσεις να ασκείσαι, γιατί, αν συνεχίσεις έτσι, δε θα χωράς να περάσεις απ' την πόρτα».

Βέβαια για άσκηση ούτε λόγος. Απ' το δημοτικό, αν και άριστος μαθητής, ο Κορνήλιος έκανε κοπάνα σε ένα και μόνο μάθημα, στη γυμναστική, με ένα σωρό δικαιολογίες (ποναλάκια, κράμπες, μέχρι και άσθμα είχε προφασιστεί). Έτσι, όταν ο δρ. Κρακ του πρότεινε τζόκιγκ, ήταν κατηγορηματικός: «Δεν μπορώ να τρέχω λες και με κυνηγάνε!». Το ποδήλατο γυμναστικής του φαινόταν εξίσου γελοίο. «Μα είναι τώρα σοβαρά πράγματα αυτά, να ιδροκοπάς στο πεντάλ και να μένεις στο ίδιο σημείο;» Στο τέλος υποσχέθηκε στο γιατρό του ότι θα 'κανε δέκα κοιλιακούς κάθε πρωί, ωστόσο απ' την πρώτη κιάλας προσπάθεια απέτυχε παταγωδώς. Φαύλος κύκλος: Η ίδια κοιλιά που ήθελε να ρίξει στεκόταν στη μέση

σαν ολοστρόγγυλος θράχος, εμποδίζοντας έστω και μισό κοιλιακό. Έτσι, μονάχα μια λύση απόμενε: δίαιτα, και μάλιστα αυστηρή.

Όμως, προς μεγάλη του απογοήτευση, ο Κορνήλιος είχε ανακαλύψει την πικρή αλήθεια που βασανίζει κάθε υπέρβαρο ζώο: πως ό,τι δεν πάχαινε ήταν πέρα για πέρα άνοστο. Αποχαιρετώντας τις πολλές θερμίδες, αποχαιρετούσες και κάθε ελπίδα γαστρομαργικής απόλαυσης.

Οπότε άρχισε να κλέβει, καταχωνιάζοντας σε διάφορα σημεία του σπιτιού σάντουιτς, γκοφρέτες, σοκολατάκια και πατατάκια – μόνο που η Μάρθα τα ανακάλυπτε ένα προς ένα, σαν λαγωνικό, κι έπειτα του 'κανε το κεφάλι καζάνι με τη μίρλα της. («Δε θα σ' αφήσω να σκάσεις απ' το φαΐ! Χώρια που δεν έχεις

πια τι να φορέσεις, και μου γυρνάς με τις φόρμες, σαν ποδοσφαιριστής που κατάπιε δέκα μπάλες! Κι αν νομίζεις ότι θα κάθομαι να σου ανοίγω εξτρά κουμπότρουπες στα παντελόνια, σε γελάσανε!») Και τη μία και μοναδική φορά που τόλμησε νυχτερινή επιδρομή στο ψυγείο, βρήκε τη Μάρθα καθισμένη στην τυρίερα με τη γούνα της, έξαλλη, με την ουρά της να αναβοσβήνει σαν του περιπολικού, βγάζοντας συννεφάκια απ' το στόμα και καπνούς απ' τ' αυτιά.

Έτσι και σήμερα, βλέποντας ότι η ρόμπα του 'χε γίνει σαν βαφτιστική και θέλοντας ν' αποφύγει τον πρωινό εξάψαλμο, πήρε μια βαθιά ανάσα, ρούφηξε την κοιλιά του όσο μπορούσε και με τον ιδρώτα να κυλά στο μέτωπό του κατόρθωσε να κουμπώσει το πάνω κουμπί. *Θριάμβος!* μονολόγησε και πήγε να δέσει το ζωνάρι για να καλύψει τις δίπλες που προεξείχαν – μα μόλις ξεφύσηξε ανακουφισμένος, η κοιλιά του επανήλθε στο πρωτύτερο μεγαλείο της σαν αερόσακος σε τράκα, και το κουμπί εκτοξεύτηκε απ' την κρεβατοκάμαρα κι έπεσε κροταλίζοντας στο δάξο του χολ.

«Τι ήταν αυτό;» ακούστηκε η φωνή της Μάρθας απ' την κουζίνα, κι ο Κορνήλιος, δένοντας όπως όπως το ζωνάρι της ρόμπας, έτρεξε στις μύτες των ποδιών ως το χολ κι έχωσε το χέρι του στο δάξο για να προλάβει να μαζέψει το κουμπί προτού η Μάρθα πάρει χαμπάρι τη νέα του πανωλεθρία. Όμως

μες στη διασύννη του δεν υπολόγισε το γεγονός ότι, μαζί με όλο το υπόλοιπο σώμα του, είχαν παχύνει και τα μπράτσα του – το χέρι του γλίστρησε ως τον πάτο του βάζου κι έπιασε το κουμπί, μα, μόλις προσπάθησε να το θγάλει, διαπίστωσε ότι το βάζο είχε φρακάρει γύρω απ' το μπράτσο του σαν πορσελάνινο γάντι. Και την ίδια στιγμή η Μάρθα κατέφτασε πετώντας απ' την κουζίνα. Σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να συγκαλύψει τη νίλα που 'χε πάθει, ο Κορνήλιος έκρουσε το παγιδευμένο του χέρι πίσω απ' την πλάτη του – οπότε και η κοιλιά του, αψηφώντας τη σκλαδιά της ρόμπας, έλυσε το ζωνάρι και ξετσούμισε περήφανη απ' το λάστιχο της πιτζάμας.

«Τι κρύβεις εκεί;» ρώτησε η Μάρθα. «Δεν πιστεύω να 'χεις καμιά καινούρια καβάντζα με καρραμελωμένα αμύγδαλα. Αφού τα πέταξα όλα προχτές». (Κάτι που ο Κορνήλιος ήξερε πολύ καλά, μιας και, παρ' όλη την ντροπή του, είχε ψαρέψει τα ένοχα αμύγδαλα απ' το σκουπιδοντενεκέ, τα 'χε ξεπλύνει και τα 'χε φάει αμάσητα.) Κάθε δικαιολογία ήταν μάταιη, οπότε αποκάλυψε το δράμα του στη Μάρθα, που στην αρχή λύθηκε στα γέλια κι έπειτα του έσυρε τα εξ αμάξης για την αμετανόητη αδηφαγία του. «Κι αν νομίζεις ότι θα κάθομαι να ράβω κουμπιά σαν τη δούλα επειδή δε λες να κουμαντάρεις τα ξίγκια σου, μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι» είπε και πέταξε στην

κουζίνα για να φέρει λίγο βούτυρο, μπας και καταφέρει να ξεφρακάρει το μπράτσο του απ' το βάζο. «Κι έτσι και σε πιάσω να γλείφεις τη δουτυρωμένη ρόμπα, θα πάρω τον Ιπποκράτη και θα τον δάλω να σε στείλει δεμένο σε κατασκήνωση για χοντρούς».

Μαζί με την οργισμένη φωνή της Μάρθας, μια τραγική μπόχα χτύπησε άξαφνα τον Κορνήλιο σαν σφαλιάρα, αναγκάζοντάς τον να σκεπάσει μύτη και στόμα με το μαντίλι του. Η πρώτη του σκέψη ήταν πως ο κόνδορας, ως αντίποινα στο μόνιμο καψόνι της Μάρθας, τους είχε στολίσει την εξώπορτα με μια αχνιστή κουτσουλιά. Ωστόσο, με το πρώτο δειλό δήμα συνειδητοποίησε ότι η αποκρουστική μυρωδιά –ω φρίκη της φρίκης!– ερχόταν απ' την κουζίνα.

Ω Θεέ μου, όχι πάλι! μονολόγησε απελπισμένος. Ποιανού αμαρτίες πληρώνω και δεν μπορώ ν' απολαύσω ένα φυσιολογικό πρωινό, λίγο ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα, καμιά ομελετίτσα – και με μια φέτα μπαγιάτικο κέικ συμβιδάζομαι! Αλλά η Μάρθα ήταν ανένδοτη και το τελευταίο διάστημα τα πρωινά που του ετοίμαζε ήταν σωστό βασανιστήριο: βραστό κουνουπίδι, λαχανάκια Βρυξελλών, μυξιασμένες μπάμιες και άπαχο τυρί, γευστικό σαν αφρολέξ. Ακόμα και τον καφέ του 'χε κόψει και στη θέση του ο δύσμοιρος Κορνήλιος ήταν αναγκασμένος να πίνει ένα σωρό φρικαλέα αφεψήματα και νερομπού-

λια, γιατί, όπως λένε όοοοοοοοι οι γιατροί, είναι πλούσια σε αντιοξειδωτικά, βιταμίνες και ιχνοστοιχεία, και χαμηλά σε λιπαρά και υδατάνθρακες...

Παρ' όλ' αυτά, ο Κορνήλιος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει το θυμό και την απόγνωσή του: Μπαίνοντας στην κουζίνα με το μαντίλι δεμένο ακόμα γύρω απ' τη μύτη και το στόμα του, ρώτησε με μπουκωμένη φωνή: «Για όνομα του Θεού, τι βρομάει έτσι;».

Η Μάρθα του απάντησε μ' έναν παραπονιάρικο μονόλογο, πετώντας απ' το φούρνο στο τραπέζι για να σερβίρει το πρωινό τους: «Κατάλαβες; Αυτό είναι το ευχαριστώ που φροντίζω την υγεία και τη σιλουέτα του. Και μετά του βρομάει του κυρίου Κορι! Αχ, άτιμο πράμα η αχαριστία!». Σ' αυτό το σημείο όμως δεν άντεξε και πετώντας καταπάνω του ξεσπάθωσε: «Μπρόκολο και ρεβιθόζουμο με λούπινα είναι, και δε βρομάνε καθόλου και θα τα φας και θα πεις κι ένα τραγούδι, γιατί είναι πλούσια σε αντιοξειδωτικά, βιταμίνες, ιχνοστοιχεία».

«...και πάνω απ' όλα, πλούσια σε αηδία» ολοκλήρωσε ο Κορνήλιος. Για να ηρεμήσει τα πνεύματα, ωστόσο, και να παρακάμψει το ζήτημα του πρωινού (καθώς δεν υπήρχε περίπτωση να φάει μπρόκολο στον ατμό και ρεβιθόζουμο με λούπινα –και γάλα σόγιας!– που να τον σκότωνες), άλλαξε θέμα. «Για μένα ήταν ο κύριος;» ρώτησε.

«Για ποιον άλλο;» αποκρίθηκε η Μάρθα πικαρι-

σμένη. «Εμένα μόνο τα διαφημιστικά και οι πιστωτικές με θυμούνται».

Ο Κορνήλιος γύρισε προς το μέρος της απορημένος. «Πιστωτικές; Τι πιστωτικές;»

«Διαφημιστικά για πιστωτικές ήθελα να πω – δε μ' αφήνουν σε ησυχία οι τράπεζες. Όλες θέλουν να μου δγάλουν δωρεάν κάρτες!» Αλλά η ουρά της Μάρθας, άθελά της, είχε πάρει ένα φωτεινό πορτοκαλί χρώμα, όπως όταν την έπιαναν οι ντροπές ή όταν έλεγε ψέματα.

Όπως και να 'χε, ο Κορνήλιος δεν είχε καμία όρεξη για επιπλέον αφισμαχίες και μονολογώντας *Ελπίζω να μη μας πάρουν τη βελανιδιά οι τράπεζες για τα εξακόσια ζευγάρια παπούτσια της Μάρθας* έστρεψε την προσοχή του στο φάκελο που είχε λάβει.